
Nejvíc nervů je na začátku

Nejvíc nervů je na začátku

LIDOVÉ NOVINY

16.11. 2007, autor: Ivo Dostál

„Jinak než na kole se v Lipsku na přednášky nejedí,“ říká šestadvacetiletý Pavel Dvořák z pražské Fakulty sociálních věd, který půl roku studoval v Lipsku díky výměnnému programu Erasmus.

LN V půlmilionovém Lipsku nefunguje dobře městská doprava?

Neviděl bych rozdíl mezi pražskou a lipskou dopravou. Snad jen v ceně a ve vyšších pokutách. Masovost kol pro mě byla asi největším překvapením. Možná až polovina studentů měla své vlastní kolo a dojížděli v nepříliš velkém Lipsku tam, kam potřebovali. Sám jsem této vlně podlehl. Nejen z ekologických, ale i z účelových důvodů. Někdy byl člověk rychlejší než autobus či tramvaj, samozřejmě s použitím zkratk.

Jiná dopravní kultura se týká i řidičů aut, kteří jsou mnohem slušnější a ohleduplnější než u nás. Jezdit do školy na kole přes celou Prahu bych si nikdy netroufl. Město ale tento druh dopravy všemožně podporuje - například parkovací plochami pro kola.

* LN Čím ještě se liší studenti z 270 kilometrů vzdáleného Lipska od těch pražských?

Podle mých zkušeností nejsou jiní než my, ale poznal jsem jen Němce z bývalé NDR. Zdáli se mi stejní jako my. Ale obdobnou zkušenost jsem měl i s dalšími Evropany. Vůbec asi největším přínosem mého zahraničního pobytu byl poznatek, že i přes odlišné tradice, zvyky a řeč jsme v jádru stejní lidé. Proto je dle mého názoru důležité, aby se mladí lidé z odlišných zemí potkávali, studovali a hovořili spolu. Jen tak se odstraní často zbytečné předsudky. Zvláště u nás je to vzhledem k Německu stále ještě trochu citlivý problém.

* LN Jsou kantoři také toho názoru, že studenti jsou stejní, anebo těm zahraničním občas něco odpustí?

V rámci studia Erasmus člověk narazí na profesory, kteří vůbec nevezmou v potaz, že člověk studuje v cizí řeči, a kladou na něj stejné požadavky jako na domácí studenty. Před nimi je třeba mít se na pozoru. Naopak jiní profesori se snaží cizím studentům vyjít vstříc, podporovat je a někdy na ně kladou i menší nároky. U těch se studuje samozřejmě nejlépe.

* LN Zkoušky tedy problémové nebyly?

Kromě zápočtů jsem skládal tři zkoušky, které se lišily zakončením. Nejdříve jsem musel napsat patnácti stránkovou práci v německém jazyce, což bylo asi nejtěžší. Podruhé bych do toho asi nešel. U další zkoušky jsem byl zkoušen v rámci tzv. kolokvia, tedy hromadného zkoušení formou diskuse. To bylo asi nejlepší. Pokud se studenti znají, mohou se dobře doplňovat a spokojeni jsou pak všichni. Ve třetím případě šlo o písemný test.

* LN Spokojenost byla i na přednáškách? Liší se hodně od těch na české univerzitě?

Jsou stejné jako na UK. Jen je někdy problém stíhat zapisovat během výkladu v cizí řeči, ale takový problém mívám někdy i u nás. Odlišná je míra využívání audiovizuální techniky, kterou němečtí profesori zařazují do přednášek a seminářů více. Výklad je pak zajímavější, student je více vtažen do děje a myslím si, že si i více pamatuje. To ale souvisí s lepším technickým zázemím německých univerzit.

* LN Laboratoře a budovy byly na lepší úrovni než v Česku?

To je těžké hodnotit, protože většina univerzitních budov procházela v době mého pobytu rozsáhlou přestavbou. V roce 2009 propuknou oslavy šestistého výročí Lipské univerzity.

* LN Co je na studiu jinde nejtěžší?

Asi začátky: stěhování, sehnání bytu, navyknutí si na jiné prostředí, jazyk, jiný univerzitní systém. Stačí si pustit film Erasmus, tam je to popsáno výstižně. Mnoho nervů člověk ztratí ještě předtím, než do zaslíbeného města vyjede. Ještě teď se ošívám, když si vzpomenu na pomalu nekonečné vyřizování všech formalit, vyplňování formulářů a stálý písemný styk s Lipskou univerzitou půl roku před odjezdem.

Nejlepší forma zkoušky je v Německu kolokvium, tedy hromadné zkoušení formou diskuse. Studenti se při něm mohou dobře doplňovat.